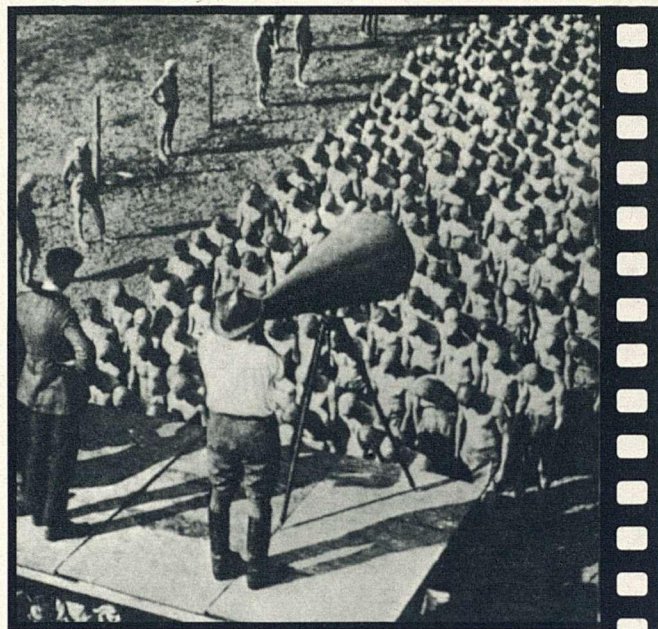

EL REI LLEÓ

Les xifres no enganen. *El rei lleó* no sols regna a la selva, ja que ha passat a encapçalar la llista de les pel·lícules més rentables de la factoria Walt Disney, que, després d'haver passat una crisi econòmica tan greu que va estar a punt de desaparèixer, va aconseguir col·locar-se en el «top» de recaptacions amb l'arribada de Jeffrey Katzenberg, qui ja no és a la companyia perquè no l'han fet president i ha sentit els cants de sirena de Steven Spielberg, amb el qual possiblement el «rei Mides» pretèn imperar a tots els gèneres. Però aquesta és una altra història.

És cert i segur que encara que la «Walt Disney Productions» ja està fent feina amb tres llargmetratges: *El geperut de Nôtre Dame*, *Pocahonta*, on posarà la veu Mel Gibson, i una segona part de *Fantasia*. És pot dir que ha acabat una època d'or amb una consigna clara, enterrar al vell Disney i els seus famosos i teòricament immortals Mickey Mouse, Pato Donald i d'altres criatures que formen part d'una generació a la qual li queda només recordar i bravetejar que quan eren joves anaven molt al cinema. Han estat *Aladin*, *Little Mermaid* i *La bella i la bèstia* els que han fet possible gastar quaranta-tres milions de dòlars per aconseguir guanyar-ne molts més amb aquest *El rei lleó*. Una cosa que no ha canviat gens a can Disney són els plantejaments argumentals. Han variat els noms i els rostres, però de cap manera els plantejaments argumentals i ètics, com tampoc ho han fet els tipus de dibuixos que han caracteritzat a totes les criatures de Walt Disney. Salvaguarda dels valors tradicionals, per tant *El rei lleó* s'agermana a Pinocho, Alicia, Dumbo, Bambi... Bons, dolents, família, l'èxit, el camí recte, la consciència en forma de personatge, ja sigui un ratolí, una moneia, un conill, un grill. Tot un compendi de manaments reaccionaris, veritablement poc nocius per les criatures que omplen les sales gaudint dels espectaculars dibuixos i d'una banda sonora sempre cuidada al màxim i convertida en un altra important font d'ingressos. Que el personatge sigui «hamletia» poc importa. Qui no dubta és Katzenberg que dona al públic el que vol veure, al cap i a la fi Walt Disney està per damunt del bé i sobretot del mal.

J. A. MENDIOLA

FOTOGRAMA DE METRÓPOLIS DE FRITZ LANG

QUATRE CÒPIES I UN ORIGINAL

Què seria del cinema sense la Música? Podem imaginar imatges sense cap mena de suport sonor?

— I per on em surts tu ara? Vaja una qüestió més trivial. Avui en dia és del tot inimaginable una pel·lícula sense banda sonora. Estam tan fets a aquesta unió que fins i tot aquells títols de cine mut tan emblemàtics s'han posat de moda novament, però gràcies a la inclusió de melodies i cançons del nostre temps. Pens, concretament en *Metrópolis* de Fritz Lang, a la qual s'hi han afegit temes musicals que sonaven fa deu anys (dels Queen, sense anar més enfora).

— Doncs ara, a Hollywood, ha aparegut un nou costum: el d'emprar cançons altre temps famoses, com a banda sonora dels films de més èxit. D'aquesta manera es compleixen dos objectius clarament comercials: per una banda els productors s'estalvien un bon grapat de milions que s'haurien de pagar al compositor (estic segur que les despeses que s'abonen en concepte de copyright són molt inferiors), i per l'altra, el disc amb la banda sonora arriba a les emissores de ràdio amb més facilitat i per tant té molta més sortida com a producte de venda. Ho entens?